

— det er et rent og skært Faktum — den Tillid til Toldvæsenets Afgørelse som i gamle Dage. Hvis man saa vil sige: Det vil hurtigt vise sig Gang paa Gang, at Tolddomstolen giver Generaldirektoratet Medhold, saa vil der ske det, som er det ideale, at denne Tolddomstol overhovedet intet faar at bestille, og saa kunne vi være visse paa, at den Sag er ude af Verden paa en ideal Maade, nemlig saaledes, at der er skabt Tilfredshed og Ro paa dette Punkt, fordi man har faaet Sikkerhed for — den Sikkerhed, som det hele kommer an paa —, at der handles forsvarligt og retfærdigt paa de Steder, hvor Afgørelsen endelig ligger.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at det, som var i Vejen, var vel sagtens, at jeg selv ikke var kommen ind i Toldraadet, og ved denne Lejlighed tilføjede han udtrykkelig, at nu vilde han være humoristisk. Jeg vil bede det ærede Medlem altid annoncere, naar han vil være humoristisk, thi ellers vil det maaske ikke altid være tydeligt. Meningen var ganske vist humoristisk, men det humoristiske ligger paa et noget andet Punkt, end det ærede Medlem tror, nemlig der, at der er Folk, som have saa megen Selvkritik, at de ikke ville ind i Toldraadet, fordi de godt forstaa, at de ikke have den tilbørlige Indsigt i de paagældende Materier, medens der derimod er andre, som mene, at de passe fortræffeligt alle vide Vegne og som Følge deraf ogsaa i Toldraadet. Jeg forstaaer godt, at jeg for mit personlige Vedkommende netop ikke har den Art af Specialindsigt, som netop Toldraadets Medlemmer bør have, derfor skal jeg nok holde mig udenfor, og jeg vilde ønske, det ærede Medlem vilde gøre det samme.

Det, som er Alfa og Omega i denne Sag — jeg vender tilbage dertil —, er, at Toldraadets Sammensætning ikke i denne Sammenhæng er betryggende. Det er et politisk Raad; Regeringen udnævner 12 Medlemmer og Rigsdagen vælger sine Medlemmer, og altsaa kan man være vis paa, at Regeringspartiet — og her kommer det jo netop an paa Told-Politik — vil have et født Flertal indenfor dette Raad. Jeg mener som saa, at det meget snart vil vise sig gennem Toldraadets Forhandlinger, at de aldeles ikke ville have det sagkyndige Præg, som det ærede Medlem gerne vil have os til at tro, at de virkelig have haft, men at de tværtimod ville vise sig at have et politisk Præg, saaledes at man derom kan nøjes med at sige: det er jo „das ewige Heja—

Popeja“, som ikke vedkommer toldtekniske Afgørelser. Naar den højtærede Minister sagde: Jeg vil dog se en fremtidig Finansminister, der saaledes vil trodse dette Toldraads Afgørelser, skal jeg dertil bemærke, at jeg kunde udmærket tænke mig en Finansminister, der henimod den Tid, da der skal udnævnes 12 nye Medlemmer, trodser Toldraadets Afgørelser, saa har han det jo nemlig straks i sin Haand at udnævne 12 andre. Man har saa ofte sagt, at man kan være ganske vis paa, at det og det kunde ikke ske, f. Eks. er der jo sagt mange Gange i Folketinget, at provisoriske Finanslove vilde ingen nogen Sinde vove at udstede. Men der kommer altid den Mand, som har den Dristighed, der i Øjeblikket mangler. Det tryggeste, det sikreste er at lave Lovene, som de skulle være, og hvis man mener, at en Finansminister ikke bør have denne Myndighed, bør man heller ikke give ham den.

Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (N. P. Jensen) sagde, at her vil dog Finansministeren staa overfor en af Loven skabt Institution, svarer jeg: Ja vel, men Loven siger intet andet om denne Institution, end at Sagen, forinden den indankes for Finansministeren, skal forelægges for denne Institution; den siger intet som helst om, at Afgørelsen paa nogen Maade skulde præjudiceres derigennem; tværtimod, nu som før staar der, at det er Finansministeren, som har Afgørelsen, og den Dag, det er en saare myndig Mand, som mener, at højere Hensyn byde ham at gaa imod Toldraadet, gaar han i Kraft af Loven gladelig imod det. Hvis man derfor vil noget andet, tror jeg, det vil være det rigtigste udtrykkelig at sætte det ind i Loven.

Den højtærede Minister gjorde mig opmærksom paa, at den nuværende Generaltolldirektør er en overordentlig retskaffen og hæderlig Mand, og at der ikke paa nogen Maade er rejst Angreb paa hans Retskaffenhed og Hæderlighed. Ja, det er jo en Selvfølge, at han er retskaffen og hæderlig, men jeg kan godt forstaa, at man, naar man har siddet i Ministerium sammen med en Slubbet, er glad ved at konstatere Folks Hæderlighed og synes, at det allerede er meget. (*Finansministeren*: Jeg har ikke siddet i Ministerium med en Slubbet.) Med Alberti? (*Stemmer*: Nej, nej.) Naa, saa maa jeg altsaa udtrykke mig saaledes, at den højtærede Minister altsaa er heldigt sluppen for at sidde i Ministerium sammen med en Slubbet. Men i det hele taget, alle disse